

sela přistoupiti další činnost zaměstnavatele. Jest tedy dání výpovědi zaměstnavatelem jednáním rozhodujícím a nevadí, že žalobkyně ještě pracovala a byla placena do 30. září 1934, tedy částečně ještě za účinnosti nového zákona. Pro platnost a účinnost výpovědi jest směrodatný zákonný předpis platný v době, kdy výpověď byla dána, v souzené věci tedy § 20 zák. čís. 20/10 ř. z. a nedá se říci, že by takto platně vypořáděný poměr pracovní ještě trval v době, kdy (dne 19. srpna 1934) nabyl účinnosti nový zákon čís. 154/34 sb. z. a n. Tak výslovně i vysvětlivky ministerstva spravedlnosti k osnově zákona o pracovním poměru soukromých zaměstnanců čís. 23633/34-8 podotýkají k § 56 zák. čís. 154/34, že povinnosti a práva založená přede dnem, kdy se osnova stane závaznou, zůstanou nedotčeny a osnova nebude se vztahovati na skutečnosti, které se udály dříve. Jmenovitě bude tedy na příklad výpověď danou přede dnem účinnosti osnovy posuzovati podle ustanovení dosavadních, i když by výpovědní lhůta měla doběhnouti až za účinnosti nového zákona. Tento názor shoduje se se zásadou § 5 obč. zák., který praví, že zákony nepůsobí zpět, že tedy nemají vlivu na předcházející jednání a na práva z nich nabytá a ustanovení § 56 zákona čís. 154/34 sb. z. a n. jako výjimku z pravidla § 5 všeob. obč. zák. nutno vykládati striktně.

Čís. 14594.

K výkladu § 80 čís. 2 ex. ř.

Má-li býti vedena v tuzemsku exekuce k vydobytí útrat sporu na základě cizozemského exekučního titulu proti žalobci, není třeba, aby byl podán průkaz, že bylo žalobci k řízení před cizozemským soudem doručeno obeslání do vlastních rukou.

(Rozh. ze dne 4. října 1935, R II 431/35.)

Nižší soudy nevyhověly návrhu vymáhající věřitelky firmy W. a M. v Cieszyně na povolení mobilární exekuce proti Rudolfu D-ovi v Českém Těšíně k vydobytí útrat sporu přisouzených jí proti žalobci (povinnému) ve sporu u okresního soudu v Cieszyně, první soud z těchto důvodů: Vymáhající strana nevykázala, že obeslání dlužníka v řízení provedeném před okresním soudem v Cieszyně bylo dlužníkovi doručeno do vlastních rukou, což jest podle § 80 odst. 2 ex. ř. předpokladem přípustnosti povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou soudů a prvému soudu uložil nové rozhodnutí.

Důvody:

Podle čl. 3 čís. 1 smlouvy s republikou Polskou ze dne 6. března 1925 čís. 5 sb. z. a n. na r. 1926 připouští se exekuce proti žalobci za podmínek tam stanovených, byl-li odsouzen soudy jednoho státu k náhradě útrat sporu, na území druhé smluvní strany podle předpisů o vykonatelnosti cizích rozsudků. K těmto předpisům patřil by ovšem také předpis § 80

ex. ř. Neprávem však zamítly oba nižší soudy exekuční návrh jenom proto, že nebylo prokázáno, že v řízení před soudem procesním bylo obeslání povinnému doručeno do vlastních rukou, jak vyžaduje § 80 čis. 2 ex. ř., neboť průkaz o takovém doručení do vlastních rukou je podmínkou povolení exekuce v tuzemsku jenom, vede-li se exekuce proti žalovanému, nikoli však, jak je tomu v souzeném případě, jde-li o vydobytí útrat, k jejichž náhradě byl odsouzen podlehnuvší žalobce; ani tuzemský c. ř. s. nepředpisuje, aby žaloba byla doručena do vlastních rukou žalobcových, a nelze tedy předpis § 80 čis. 2 ex. ř. vykládati jinak, nežli že zákon neměl tu na mysli výroky směřující proti žalobci. Povinná strana není ani tu bez právní ochrany. Mohlo by se totiž státi, že byl žalobce odsouzen kontumačním rozsudkem, ačkoli mu žaloba s obsílkou nebyla vůbec doručena, tedy ani takovým způsobem, který by odpovídal § 102 c. ř. s. Tu by se však povinný musil brániti exekuci odporem, jímž by potíral správnost klausule o pravomoci a vykonatelnosti rozhodnutí, a musil by prokázati, že opravné prostředky, jimiž závalu tu uplatňoval před cizozemskými soudy, neprávem neměly úspěchu, anebo, že mu v tom bylo zabráněno nesprávným postupem při doručování. Protože pak soudy z jiných hledisek oprávněnost návrhu nezkoumaly, jakož i proto, aby zachována byla možnost opravných prostředků povinnému, bylo obě usnesení zrušiti a vyhraditi soudu první stolice nové rozhodnutí.

Čís. 14595.

Ani vnucený správce nesmí, dokud není vnucená správa nemovitosti zrušena, zbaviti movité věci, určené za příslušenství téže nemovitosti, této povahy, jest-li by tím byly zmenšeny výtěžky nemovitosti.

(Rozh. ze dne 5. října 1935, R I 644/35.)

Srov. čis. 14026 sb. n. s..

Prvý soud zrušil podle § 39 čis. 2 ex. ř. exekuci na movité věci konkursní podstaty Kornelia B. pokládaje je za příslušenství nemovitosti. Re k u r s n í s o u d návrhu na zastavení soudního prodeje těchto věcí nevyhověl. D ů v o d y: Movité věci, o něž se jedná, byly v první exekuční věci vnucenou dražbou nemovitostí vzaty jako její příslušenství do exekuce. Tento předpoklad již odpadl, neboť věci ty nebyly do dražebního řízení v další exekuční věci již vzaty, takže správce konkursní podstaty byl oprávněn podle § 121 konk. řádu navrhnouti jich prodej.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Jest použití právního názoru nejvyšším soudem vysloveného v rozhodnutí čis. 14026 sb. n. s., že správce konkursní podstaty není oprávněn platně projevit vůli, že úpadcovým věcem určeným za příslušenství nemovitostí odnímá dosavadní jejich určení, byla-li před zahájením